

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ และความพึงพอใจต่อ
วิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน

LEARNING ACHIEVEMENT ON THAI LANGUAGE FOR CREATIVITY AND LEARNERS'
SATISFACTION TOWARDS THE FLIPPED CLASSROOM METHOD

นิภา กุพงษ์ศักดิ์
Nipa Kupongsak

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์และการจัดการการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ เรื่องการใช้คำ ชื่อเรื่อง ภาพพจน์ และโวหาร ของนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติและวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน และศึกษาความพึงพอใจต่อวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองกับนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2558 มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่มโดยจับสลากกลุ่ม นักศึกษามา 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมใช้วิธีการสอนแบบปกติจำนวน 66 คน และกลุ่มทดลองใช้วิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านจำนวน 74 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ชุดกิจกรรมการเรียนการสอน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.90 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม

ผลการวิจัยพบว่า เมื่อมีการจัดอิทธิพลของการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ก่อนเรียน ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของวิธีการสอนแบบปกติและวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ การใช้คำ ชื่อเรื่อง ภาพพจน์ หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในขณะที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องโวหารไม่แตกต่างกัน และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน ทั้ง 3 ด้านในระดับมาก ได้แก่ ความพึงพอใจด้านความรู้ความเข้าใจเนื้อหา พบว่า การเตรียมพร้อมก่อนเรียนทำให้เวลาเรียนผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจมากขึ้น ด้านบรรยากาศการเรียน พบว่า ผู้เรียนมีความสุขและสนุกกับการเรียน และด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม พบว่า กิจกรรมกลุ่มฝึกให้ผู้เรียนมีความสามัคคีและความรับผิดชอบร่วมกัน

ABSTRACT

This research aimed at comparing learning achievement on Thai Language for Creativity course in terms of word usage, titles, figures of speech and rhetoric between students who were taught with normal teaching method and those taught with the flipped classroom method and studying students' satisfaction towards the flipped classroom method. The experimental study was conducted with Bangkok University students who studied Thai Language for Creativity course in the first semester of 2015 academic year. The samples comprised two groups of students gained from cluster sampling which were the control group of 66 students taught with the normal teaching method and the experimental group of 74 students taught with the flipped classroom method. Research instruments were sets of activity, a learning achievement test with the reliability coefficient of .90, and a questionnaire on satisfaction towards the flipped classroom method. Statistical methods used in this research were percentage, mean, standard deviation, t-test, and analysis of covariance: ANCOVA.

The results showed that when setting aside an influence of a comparison of learning achievement prior to learning, the learning achievement of students taught with the flipped classroom method was significantly higher than that of students taught with the normal teaching method at the .05 level covering 3 topics: word usage, titles, and figures of speech. However, no statistically significant difference was found in the students' learning achievement in terms of rhetoric. In addition, the students were much satisfied with the flipped classroom method in three aspects. In terms of content comprehension, preparation before class enabled them to understand the content better. Regarding the class atmosphere, they had fun in learning. The group activities allowed them to be in harmony and have responsibilities in their study.

คำสำคัญ

วิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพึงพอใจของผู้เรียน

Keywords

Flipped Classroom, Learning Achievement, Learners' Satisfaction

ความสำคัญของปัญหา

วิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์เป็นวิชาหนึ่งในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง และเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีทักษะด้านภาษาและสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องจนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม กลยุทธ์การสอนที่ใช้ในการพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านความรู้คือ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นลักษณะบูรณาการความรู้

และประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเข้ากับความรู้และประสบการณ์ใหม่ในรายวิชา (ศูนย์บริหารจัดการ หลักสูตรและวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 2555) ดังนั้นสิ่งสำคัญของผลการเรียนรู้คือ ผู้เรียนจะต้องมีองค์ความรู้ในรายวิชาอย่างกว้างขวางและเป็นระบบ และเพื่อให้สอดคล้องกับ คุณลักษณะของบัณฑิตในศตวรรษที่ 21 ที่ควรมีทักษะด้านต่างๆ คือ ทักษะด้านความร่วมมือ การทำงานเป็นทีมและภาวะผู้นำ ทักษะการเรียนรู้ ทักษะด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี ทักษะด้านการ สื่อสาร ทักษะด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และทักษะในการแก้ปัญหา (สุชาติ วัฒนชัย, 2558) แต่ปัญหาการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนคือ ผู้เรียนบางส่วนไม่ตั้งใจเรียน เล่นโทรศัพท์มือถือซึ่ง ส่วนใหญ่เป็นสมาร์ตโฟน ไม่ให้ความร่วมมือทำกิจกรรมกลุ่มโดยปล่อยให้เพื่อนในกลุ่มที่มีความรับผิดชอบและตั้งใจเรียน จึงทำให้ผู้เรียนเหล่านั้นขาดองค์ความรู้ในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการ สร้างสรรค์ที่จะนำไปประยุกต์ใช้ทั้งในการเรียนและการดำเนินชีวิต

ผู้วิจัยในฐานะครูสอนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์จึงปรับเปลี่ยนการจัดการเรียนการสอนเป็นแบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) ตามการจัดกระบวนการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ที่เปลี่ยนบทบาทผู้สอนจากผู้บรรยายมาเป็นผู้ออกแบบกิจกรรมในการจัดกระบวนการเรียนรู้ (Pedagogy) โดยผู้สอนจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกและเสนอแนะเครื่องมือการเข้าถึงองค์ความรู้ผ่าน วิธีการต่างๆ โดยเฉพาะผ่านเทคโนโลยี (Technology) และให้ผู้เรียนเข้าถึงความรู้ด้วยตนเองโดย ศึกษาองค์ความรู้มาล่วงหน้าจากสื่อการเรียนรู้ทั้งสื่อเทคโนโลยี อินเทอร์เน็ต(Web-based Learning) สื่อสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือ ข้อความ ภาพ ภาพเคลื่อนไหว (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน, 2558) ที่ผู้สอนส่งให้ทาง E-mail ในแต่ละสัปดาห์ก่อนถึงชั่วโมงเรียน ซึ่งจะให้ผู้เรียนมีความรู้ก่อนเข้าเรียนในชั้นเรียน หลังจากนั้นให้ผู้เรียนสรุปความรู้ที่ศึกษาด้วยตนเอง เพื่อนำเสนอหน้า ชั้นเรียนโดยใช้สื่อเทคโนโลยี รวมทั้งสามารถนำความรู้ที่ได้มาแลกเปลี่ยนกับเพื่อนในห้องเรียน และทำ กิจกรรมอื่นๆในชั้นเรียนแทน ซึ่งผู้เรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับ ด้านมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ (สุภาพร สุดบัณฑิต, สมบัติ ท้ายเรือคำและบังอร กุมพล, 2557 และ นวพัฒน์ เก็มกาแมน, กฤษณา คิตติ และ สมเกียรติ ต้นดวงศ์วานิช, 2558) กระบวนการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านจึงแตกต่างจากแนวคิด แบบเดิมที่ต้องเรียนเนื้อหาในชั้นเรียนและกลับไปทำแบบฝึกหัดที่บ้าน (สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2556) นอกจากนี้วิธีการเรียนรู้ดังกล่าวยังทำให้ผู้เรียนสามารถกำหนดความเร็วในการเรียนรู้เนื้อหาวิชาด้วย ตนเอง อยากร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้นและสนุกสนานกับกิจกรรมที่ผู้สอนจัดขึ้น ผู้วิจัย จึงดำเนินการวิจัยเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ของ นักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติและนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน และศึกษา ความพึงพอใจต่อวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการจัดการ เรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

โจทย์วิจัย/ปัญหาวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอน แบบห้องเรียนกลับด้านกับนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติอย่างไร
2. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติและนักศึกษาที่ใช้วิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง วิธีการสอน 2 แบบ คือ วิธีการสอนแบบปกติและวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาทุกคนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ซึ่งมีนักศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 2,228 คน มหาวิทยาลัยใช้วิธีจัดกลุ่มอย่างสุ่ม แบ่งนักศึกษา 2,228 คน ได้เป็น 13 กลุ่ม

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ จำนวน 140 คนโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยการจับสลากกลุ่มนักศึกษา มา 2 กลุ่มจากทั้งหมด 13 กลุ่ม พบว่า กลุ่มที่ 1 มีจำนวน 66 คน กลุ่มที่ 2 มีจำนวน 74 คน กำหนดให้เป็นกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 โดยการจับสลาก กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ และกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน

เครื่องมือที่ใช้มี 3 ชนิด ประกอบด้วย 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ เรื่องการใช้คำ การตั้งชื่อเรื่อง โวหาร และภาพพจน์ โดยศึกษารายละเอียดเนื้อหาที่ใช้ในการสอนและดำเนินการตามขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรม นำชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทางการสอนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ 3 ท่าน นำกิจกรรมที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาความตรงเชิงเนื้อหา ได้ค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ระหว่าง 0.67-1.00 ถือว่ามีค่าความเที่ยงอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ เนื่องจากเกณฑ์การพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้ควรมีค่าไม่ต่ำกว่า 0.5 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2556) นำชุดกิจกรรมที่ได้แก้ไขข้อบกพร่องและปรับปรุงตามคำแนะนำ แล้วนำไปทดลองสอนกับนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและความเหมาะสมของเวลาและกิจกรรมการเรียนการสอนแล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงอีกครั้งก่อนนำไปใช้สอนจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ ประกอบด้วยข้อคำถามแบบปรนัยชนิดเลือกตอบมี 4 ตัวเลือก เรื่องการใช้คำ การตั้งชื่อเรื่อง โวหาร และภาพพจน์รวมทั้งสิ้น 42 ข้อ โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ได้ค่าระหว่าง 0.67-1.00 นำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อนำผลไปวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) พบว่า มีค่าความยากง่ายรายข้อ (p) อยู่ระหว่าง 0.20-0.77 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) อยู่ระหว่าง 0.20-0.67 นำแบบทดสอบไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) พบว่ามีค่าเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.90

3) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน ประกอบด้วยลักษณะคำถามเป็นคำถามปลายเปิด 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ความเข้าใจเนื้อหา ด้านบรรยากาศการ

เรียน ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของข้อคำถาม ได้ค่าความตรงเชิงเนื้อหา 1.00 ทุกข้อ

การทดลองมีขั้นตอน ดังนี้ 1) ก่อนการทดลอง ชี้แจงจุดประสงค์ในการวิจัยให้กับกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งขอความร่วมมือในการทดลอง หลังจากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ที่ละเรื่องในแต่ละสัปดาห์ก่อนการเรียนและทำกิจกรรมเรื่องนั้นๆ ได้แก่ เรื่องการใช้คำ การตั้งชื่อเรื่อง โวหาร และภาพพจน์ และเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนเรียน (Pretest) 2) การทดลองโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ที่ละเรื่องในแต่ละสัปดาห์ 3) หลังการทดลองแต่ละสัปดาห์ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ ที่ละเรื่องและเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังเรียน (Posttest) 4) การเก็บรวบรวมข้อมูลจะเลือกเฉพาะนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างคนเดิมที่ทำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนครบอย่างน้อย 1 เรื่อง ดังนี้ เรื่องการใช้คำจำนวน 58 คน ชื่อเรื่องจำนวน 48 คน ภาพพจน์จำนวน 46 คน และโวหารจำนวน 48 คน 5) หลังการทดลองครบทุกเรื่องให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ 1) บรรยายลักษณะข้อมูลเบื้องต้น ด้วยสถิติบรรยาย คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้นได้แก่ (1) สถิติทดสอบทีแบบกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระกัน (Dependent Sample t-test) เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียน (2) สถิติทดสอบทีแบบกลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระกัน (Independent Sample t-test) เพื่อทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ก่อนเรียนระหว่างวิธีการสอนแบบปกติและวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน 2) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์หลังเรียนระหว่างวิธีการสอนแบบปกติและวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน ทอบัติจุดประสงค์การวิจัยด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance: ANCOVA) 3) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน และนำข้อมูลจากที่ได้แบบสอบถามสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย จัดกลุ่มแยกประเภทและสร้างข้อสรุปตามกรอบแนวคิดทฤษฎีเพื่อตอบคำถามของการวิจัย

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนในตารางที่ 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ของวิธีการสอนแบบปกติและของวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกเรื่องได้แก่ การใช้คำ ชื่อเรื่อง ภาพพจน์ และโวหาร

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ก่อนและหลังเรียนของวิธีการสอนแบบปกติและวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ช่วงเวลา/การเปรียบเทียบช่วงเวลา	วิธีการเรียนการสอน					
		กลุ่ม Flipped Classroom			กลุ่มวิธีการสอนแบบปกติ		
		จำนวน	\bar{X}	S.D.	จำนวน	\bar{X}	S.D.
การใช้คำ (เต็ม 12 คะแนน)	ก่อนเรียน	58	6.57	1.61	54	7.30	2.25
	หลังเรียน	58	9.38	1.68	54	8.72	1.985
	t (ก่อน-หลัง)	10.081 (p<.001)			4.014 (p<0.001)		
ชื่อเรื่อง (เต็ม 9 คะแนน)	ก่อนเรียน	48	6.21	1.71	56	7.11	1.00
	หลังเรียน	48	8.15	.989	56	7.91	1.01
	t (ก่อน-หลัง)	7.444 (p<.001)			4.960 (p<0.001)		
ภาพพจน์ (เต็ม 11 คะแนน)	ก่อนเรียน	46	4.50	1.91	50	5.52	2.00
	หลังเรียน	46	8.87	1.15	50	7.70	1.90
	t (ก่อน-หลัง)	12.921 (p<.001)			6.155 (p<0.001)		
โวหาร (เต็ม 10 คะแนน)	ก่อนเรียน	48	4.48	2.56	54	5.41	2.26
	หลังเรียน	48	6.94	1.41	54	6.81	2.19
	t (ก่อน-หลัง)	6.155 (p<.001)			3.273 (p=0.002)		

จากตารางที่ 2 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ก่อนเรียนระหว่างวิธีการสอนแบบปกติและวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ก่อนเรียน 2 เรื่อง คือ ชื่อเรื่องและภาพพจน์ของวิธีการสอนแบบปกติสูงกว่าวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเรื่องการใช้คำและเรื่องโวหาร วิธีการสอนแบบปกติมีแนวโน้มสูงกว่าวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านเช่นกัน ข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์หลังเรียนระหว่างวิธีการสอนแบบปกติและวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านควรมีการขจัดอิทธิพลของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (ANCOVA)

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ ก่อนเรียนระหว่างวิธีการสอนแบบปกติและวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน	วิธีการเรียนการสอน						t (เปรียบเทียบระหว่างวิธี)
	กลุ่ม Flipped Classroom			กลุ่มวิธีการสอนแบบปกติ			
	จำนวน	\bar{X}	S.D.	จำนวน	\bar{X}	S.D.	
การใช้คำ (เต็ม 12 คะแนน)	58	6.57	1.61	54	7.30	2.25	3.808 (p=0.054)
ชื่อเรื่อง (เต็ม 9 คะแนน)	48	6.21	1.71	56	7.11	1.00	10.212 (p=0.002)
ภาพพจน์ (เต็ม 11 คะแนน)	46	4.50	1.91	50	5.52	2.00	6.509 (p=0.012)
โวหาร (เต็ม 10 คะแนน)	48	4.48	2.56	54	5.41	2.26	3.782 (p=0.055)

ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ของวิธีการสอนแบบปกติและวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (ANCOVA) ผู้วิจัยได้มีการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการทดสอบ ANCOVA ได้แก่ 1) ความแปรปรวนของประชากรในแต่ละกลุ่มต้องเท่ากัน (Equal Variances) 2) ความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรร่วม และ 3) ความชันของเส้นถดถอยแต่ละกลุ่มเท่ากัน (Homogeneity of Regression) โดยผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของแต่ละตัวแปร พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ ทั้ง 4 เรื่อง ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น จึงทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมต่อไป

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ของวิธีการสอนแบบปกติและวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ การใช้คำ ชื่อเรื่อง ภาพพจน์ หลังเรียนของวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ในขณะที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ หัวข้อโวหารสูงกว่าอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์หลังเรียน ระหว่างวิธีการสอนแบบปกติและวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน เมื่อมี ผลสัมฤทธิ์ ก่อนเรียนเป็นตัวแปรร่วม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ผลสัมฤทธิ์เรื่องการใช้คำหลังเรียน				
วิธีการเรียน	17.276	1	17.276	5.331 (p=0.023)
ตัวแปรร่วม: ผลสัมฤทธิ์การใช้คำก่อนเรียน	17.503	1	17.503	5.401 (p=0.022)
ความคลาดเคลื่อน (error)	353.212	109	3.240	
รวม (Total)	382.563	111		
ผลสัมฤทธิ์เรื่องชื่อเรื่องหลังเรียน				
วิธีการเรียน	34.601	1	34.601	13.760 (p<0.001)
ตัวแปรร่วม: ผลสัมฤทธิ์ชื่อเรื่องก่อนเรียน	1.849	1	1.849	0.735 (p=0.393)
ความคลาดเคลื่อน (error)	233.868	93	2.515	
รวม (Total)	268.490	95		
ผลสัมฤทธิ์เรื่องภาพพจน์หลังเรียน				
วิธีการเรียน	6.008	1	6.008	5.919 (p=0.017)
ตัวแปรร่วม: ผลสัมฤทธิ์ภาพพจน์ก่อนเรียน	3.614	1	3.614	3.560 (p=0.062)
ความคลาดเคลื่อน (error)	102.524	101	1.015	
รวม (Total)	109.962	103		
ผลสัมฤทธิ์เรื่องโวหารหลังเรียน				
วิธีการเรียน	1.032	1	1.032	0.298 (p=0.586)
ตัวแปรร่วม: ผลสัมฤทธิ์โวหารก่อนเรียน	4.583	1	4.583	1.325 (p=0.252)
ความคลาดเคลื่อน (error)	342.378	99	3.458	
รวม (Total)	347.343	101		

2. ความพึงพอใจต่อวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจอย่างมากใน 3 ด้านคือ 1) ด้านความรู้ความเข้าใจเนื้อหา 2) ด้านบรรยากาศการเรียน และ 3) ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม ดังนี้

1) ด้านความรู้ความเข้าใจเนื้อหา พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ 1.1) การเตรียมพร้อมก่อนเรียนทำให้เวลาเรียนมีความรู้ความเข้าใจมากขึ้น กล่าวคือ การที่ผู้สอนส่งไฟล์ข้อมูลมาให้ผู้เรียนได้ศึกษาก่อนเข้าเรียนทำให้ผู้เรียนเกิดการขวนขวายหา

ความรู้ นอกห้องเรียนด้วยตนเอง ได้เตรียมความพร้อมเพื่อเปิดรับข้อมูลใหม่ๆ สามารถทำความเข้าใจเนื้อหาหรือได้อ่านหนังสือมาล่วงหน้า ขณะอยู่ในชั้นเรียนจะตั้งใจเรียนและมีความรู้ความเข้าใจมากขึ้น 1.2) สามารถตอบคำถามหรือทำกิจกรรมได้ทันที กล่าวคือ เมื่อถึงเวลาตอบคำถาม ทำแบบฝึกหัดจะสามารถคิดวิเคราะห์หาคำตอบได้อย่างถูกต้องทันที และกล้าแสดงออกเมื่อต้องทำกิจกรรมต่างๆ หน้าชั้นเรียน 1.3) ทำให้เข้าใจเนื้อหาอย่างแท้จริง เพราะมีการทบทวนความรู้หลายรอบ กล่าวคือ ผู้สอนจะเพิ่มเติมเนื้อหาเฉพาะเรื่องที่ไม่เข้าใจขณะอยู่ในชั้นเรียน มีการทบทวนความรู้จากการทำกิจกรรม และเมื่อนำเสนองานหน้าชั้นเรียน ผู้สอนได้อธิบายเพิ่มเติมอีกรอบทำให้เกิดการเน้นย้ำและเข้าใจมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถกลับไปทบทวนเนื้อหาจากข้อมูลเดิมที่ได้ศึกษามาก่อนทำให้จดจำได้มากขึ้น จึงทำให้เข้าใจเนื้อหาอย่างแท้จริง ได้รับความรู้ที่แน่นขึ้น

2) ด้านบรรยากาศการเรียน พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ 2.1) มีความสุขและสนุกกับการเรียน กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถตอบคำถามหรือทำกิจกรรมได้อย่างง่ายดาย ทำให้ผู้เรียนสนใจเรียนและเรียนอย่างมีความสุข กระตือรือร้นที่จะช่วยกันตอบคำถามและแสดงความเห็นเพื่อให้ได้คะแนนโบนัส ทำให้บรรยากาศในห้องดูตื่นเต้น สนุกสนาน และน่าสนใจตลอดเวลา 2.2) ตั้งใจฟังคำอธิบายและคิดตาม กล่าวคือ ผู้เรียนเห็นว่าผู้สอนอธิบายเนื้อหาตรงประเด็นสำคัญทำให้ไม่น่าเบื่อ จึงตั้งใจเรียนและคิดตาม อีกทั้งไม่มีเสียงรบกวนจากการพูดคุยนอกประเด็นของผู้เรียน ทำให้การเรียนมีประสิทธิภาพ มีสมาธิกับการเรียน 2.3) มีความเป็นกันเองไม่รู้สีกกดดันหรือตึงเครียด กล่าวคือ ในการตอบคำถามและทำกิจกรรมที่นำเสนอหน้าชั้นเรียน สมาชิกในกลุ่มจะช่วยเหลือกันและได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน รวมทั้งได้รับฟังความคิดเห็นของเพื่อนกลุ่มอื่นจึงทำให้บรรยากาศการเรียนมีความเป็นกันเอง ไม่รู้สีกกดดันหรือตึงเครียด

3) ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ 3.1) กิจกรรมกลุ่มฝึกให้ผู้เรียนมีความสามัคคี และความรับผิดชอบร่วมกัน กล่าวคือ การให้ผู้เรียนร่วมมือกันทำงานด้วยเวลาที่จำกัดเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเพื่อหาคำตอบที่ถูกต้องและผลงานมีคุณภาพดี จึงเป็นการฝึกความสามัคคี ฝึกความรับผิดชอบร่วมกัน และฝึกความกล้าแสดงออก 3.2) การแบ่งกลุ่มทำกิจกรรมทำให้มีเพื่อนมากขึ้น กล่าวคือ การแบ่งกลุ่มที่กลุ่มเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ทำให้ได้พบเพื่อนใหม่และมีเพื่อนมากขึ้น แม้บางคนจะเป็นเพื่อนใหม่ แต่ก็สามารถสนิทกันได้อย่างรวดเร็วเนื่องจากเวลาทำงานทุกคนรับฟังความเห็นของกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกัน ช่วยสอนและทบทวนให้กัน ในจุดที่สงสัยหรือไม่เข้าใจ 3.3) การทำงานกลุ่มทำให้บรรยากาศการเรียนผ่อนคลาย กล่าวคือ ผู้เรียนไม่ได้นั่งฟังอย่างเดียว ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และพัฒนาความรู้ ได้ฝึกออกไปพูดหรือตอบคำถามหน้าชั้นเรียน โดยไม่ต้องอายว่าคำตอบนั้นจะถูกหรือผิด และยังได้รับความรู้ที่หลากหลายจากกลุ่มอื่นที่มีความคิดเห็นแตกต่างกัน

อภิปรายผล

1) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ของวิธีการสอนแบบปกติและวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ การใช้คำ ชื่อเรื่อง ภาพพจน์ หลังเรียนของวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ

งานวิจัยของสุภาพร สุตชนิด, สมบัติ ท้ายเรือคำ และบังอร กุมพล (2557) ซึ่งพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับทางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของนพวัฒน์ เก็มกาแมน, กฤษณา คิตติ และสมเกียรติ ตันตวงศ์วาณิช (2558) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านด้วยบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ 2 เรื่อง การเขียนโปรแกรมแบบทางเลือกสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้สอนได้เลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับความยากง่ายของเนื้อหาอีกด้วย ดังเช่น เรื่องการใช้คำ เป็นเรื่องที่มีทฤษฎีย่อยหลากหลาย ข้อบกพร่องการใช้คำมีความซับซ้อน ผู้เรียนต้องเข้าใจและจดจำทฤษฎีได้อย่างแม่นยำ จึงสามารถวิเคราะห์ข้อบกพร่องของการใช้ภาษาได้ ผู้สอนจึงจัดกิจกรรมดังนี้ 1) ส่งลิงค์เว็บไซต์ต่างๆ ที่มีเนื้อหาหรือมีทฤษฎีที่เกี่ยวข้องให้ผู้เรียนทุกคน 2) มอบหมายให้แต่ละกลุ่มไปศึกษาทฤษฎีย่อยและเรียนรู้มาล่วงหน้าให้เข้าใจ 3) จับสลากแบ่งหัวข้อเพื่อนำเสนอหน้าชั้นโดยสามารถยกตัวอย่างประกอบได้ นอกจากนี้ยังให้แต่ละกลุ่มมีเนื้อหาที่นำเสนอหน้าชั้นซ้ำในหัวข้อเดียวกัน เช่น กลุ่ม 1 คำขัดแย้งและคำพ้องเพื่อย กลุ่ม 2 คำขัดแย้งและคำกำกวม กลุ่ม 3 คำพ้องเพื่อยและคำกำกวม วิธีการดังกล่าวถือเป็นการเน้นย้ำเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาอย่างกระจ่างชัดเจน อีกทั้งผู้นำเสนอเป็นเพื่อนในชั้นที่สลับหมุนเวียนกัน จึงกระตุ้นความสนใจได้ดี 4) ระหว่างการนำเสนอ ผู้สอนจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม ตอบคำถาม เสนอตัวอย่างเพิ่มเติมเพื่อรับคะแนนโบนัส จึงทำให้ผู้เรียนสนใจ สนุกสนาน และคิดวิเคราะห์คำตอบตามไปด้วย 5) ในกรณีที่ เป็นทฤษฎีค่อนข้างยากหรือผู้เรียนยังไม่เข้าใจ ผู้สอนจะสรุปประเด็นและอธิบายตัวอย่างเพิ่มเติม จากตัวอย่างของกิจกรรมที่ กล่าวมานี้ได้ช่วยสนับสนุนผลการวิจัยที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการใช้คำ ชื่อเรื่อง ภาพพจน์ ด้วยวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ในขณะที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสร้างสรรค์ เรื่องโวหาร ไม่สามารถนำมาสนับสนุนสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 ได้ กล่าวคือ ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องโวหารด้วยวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านโดยรวมสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติ แต่เมื่อเปรียบเทียบทั้งสองวิธีการพบว่าสูงกว่าอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตรงกับงานวิจัยของศิริพร ยุชัย (2556) พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง Welcome to ASEAN โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านหลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลเฉลี่ยคะแนนแตกต่างกันเพียง 1.26 และงานวิจัยของรัตนเรขา สุขสวัสดิ์ (2556) พบว่า ผลต่างของคะแนนหลังสอบด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเสริมการอ่านแบบเนื้อเรื่องสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/4 มีคะแนนสูงกว่าสอบ แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบห้องเรียนกลับด้านทำให้นักเรียนมีประสิทธิภาพในการเรียนมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัย Jacob and Matthew (2013) ที่พบว่า การเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนเมื่อเปรียบเทียบกับการเรียนการสอนแบบปกติ แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนน้อยมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเรื่องโวหาร เป็นเรื่องที่มีเนื้อหาเข้าใจง่าย ผู้เรียนมีพื้นความรู้เดิมที่อยู่แล้ว อีกทั้งตัวอย่างที่ใช้วิเคราะห์โวหารเป็นความเรียงขนาดสั้นมีความยาวอย่างน้อย 1 ย่อหน้า ผู้สอนจึงมอบหมายให้แต่ละกลุ่มวิเคราะห์ลักษณะโวหารแต่ละชนิดเพียง 2 โวหาร ซึ่งผู้เรียนสามารถ

วิเคราะห์ได้อย่างถูกต้อง ผู้สอนจึงไม่ได้เน้นย้ำเนื้อหาเช่นเดียวกับเรื่อง การใช้คำ ชื่อเรื่อง ภาพพจน์ จึงอาจทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องโวหารด้วยวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่อย่างไรก็ตามอาจกล่าวได้ว่า วิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านย่อมทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติ

2. ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจอย่างมากต่อวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) ทั้งด้านความรู้ความเข้าใจเนื้อหา ด้านบรรยากาศการเรียน และด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม ดังนี้ 1) ด้านความรู้ความเข้าใจเนื้อหา พบว่า การเตรียมพร้อมก่อนเรียนทำให้เวลาเรียนมีความรู้ความเข้าใจมากขึ้น และสามารถตอบคำถามหรือทำกิจกรรมได้ทันที จึงทำให้เข้าใจเนื้อหาอย่างแท้จริง เพราะมีการทบทวนความรู้หลายรอบตรงกับงานวิจัยของรัตนเรขา สุขสวัสดิ์ (2556) พบว่า นักเรียนมีระดับความพึงพอใจอันดับ 1 ในด้านเนื้อหาตรงตามหัวข้อที่สอน ระดับความพึงพอใจอันดับ 2 ในด้านสื่อการเรียนการสอน และงานวิจัยของ Clyde and Nancy (2015) ที่พบว่า ผู้เรียนพึงพอใจกับการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านและยังช่วยเพิ่มระดับประสิทธิผลทางการเรียนรู้ ความสนใจ และความเอาใจใส่ของผู้เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของฮัมบาลี เจมะ และธเนศ ปานรัตน์ (2557) ที่พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับ 4.60 คะแนน จากคะแนนเต็ม 5.00 2) ด้านบรรยากาศการเรียน พบว่า ผู้เรียนมีความสุขและสนุกกับการเรียน ผู้เรียนตั้งใจฟังคำอธิบายและคิดตาม บรรยากาศการเรียนมีความเป็นกันเอง ไม่รู้สึกกดดันหรือตึงเครียด และ 3) ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม พบว่า กิจกรรมกลุ่มฝึกให้ผู้เรียนมีความสามัคคี และความรับผิดชอบร่วมกัน การแบ่งกลุ่มทำกิจกรรมทำให้มีเพื่อนมากขึ้น อีกทั้งบรรยากาศเรียนผ่อนคลาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Jacob and Matthew (2013) ที่พบว่า โดยภาพรวมผู้เรียนมีทัศนคติเชิงบวก และพึงพอใจกิจกรรมกลุ่มที่ได้ทำร่วมกันในชั้นเรียนมากกว่าการสอนแบบปกติ นอกจากนี้งานวิจัยของ วรวรรณ เพชรอุไร (2556) พบว่า นักศึกษาพึงพอใจการจัดการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน และงานวิจัยของธเนศ ปานรัตน์ และฮัมบาลี เจมะ (2557) ยังพบว่า การกระตุ้นทักษะการคิด นับเป็นกลไกหลักที่สำคัญอันก่อให้เกิดการตกผลึกของความรู้และเพิ่มทักษะการแสวงหาความรู้อันเป็นทักษะการทำงานอันพึงประสงค์ของผู้เรียนในอนาคตได้เป็นอย่างดี

วิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติ ทั้งนี้เพราะผู้เรียนได้เตรียมความพร้อมและทำความเข้าใจเนื้อหาล่วงหน้า ขณะอยู่ในชั้นเรียนจึงตั้งใจเรียน และตั้งคำถามจากผู้สอนเฉพาะเรื่องที่ไม่เข้าใจ ทำให้ผู้สอนเพิ่มเติมเนื้อหาหรือมีเวลาอธิบายสิ่งที่เป็นปัญหาให้อีกครั้ง ทำให้เกิดการเน้นย้ำและเข้าใจมากขึ้น เมื่อถึงเวลาตอบคำถาม ทำแบบฝึกหัดจะสามารถคิดวิเคราะห์หาคำตอบได้อย่างถูกต้องทันที ซึ่งการทำกิจกรรมกลุ่มในชั้นเรียนทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ มีความสุขและสนุกสนานอีกด้วย วิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านจึงทำให้เข้าใจเนื้อหาอย่างแท้จริง และมีให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับข้อมูลที่ส่งให้ผู้เรียน โดยเป็นข้อมูลที่ชัดเจน สั้น กระชับ และครอบคลุมจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายมากขึ้น และควรมาจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย

เพื่อให้ผู้เรียนได้ประมวลความรู้ด้วยตนเองทำให้พัฒนาการความรู้เรื่องต่างๆ ดีขึ้น นอกจากนี้ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสรุปประเด็นสำคัญเนื้อหาจากกิจกรรมหน้าชั้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างถาวรและถูกต้อง

2. ผู้สอนควรมีเทคนิคการสอนที่กระตุ้นความคิดของผู้เรียนเพื่อให้ความรู้ตกผลึก มีทักษะการแสวงหาความรู้ และฝึกให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ ซึ่งจะเป็นทักษะสำคัญที่ผู้เรียนสามารถนำไปปรับใช้ในการทำงานในอนาคตได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านที่สอดคล้องคุณธรรมด้านความอดทน ความสามัคคี และความมีวินัยของผู้เรียน
2. ควรศึกษากิจกรรมในชั้นเรียนที่ส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนตามวิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน

บรรณานุกรม

- ธเนศ ปานรัตน์ และอัมบาลี เจมะ. (2557). การกระตุ้นทักษะการคิดและการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่แบบสร้างสรรค์ในห้องเรียนกลับด้านสำหรับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21. เอกสารประกอบการนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติด้านการศึกษาทั่วไป หัวข้อ “เปิดโลกกว้างทางปัญญาวิชาศึกษาทั่วไป” (หน้า157). ในวันที่ 18 - 20 มิถุนายน 2557 ณ โรงแรมมิราเคิลแกรนด์ คอนเวนชั่น กรุงเทพฯ.
- นวพัฒน์ เก็มกาแมน, กฤษณา คิตติ และสมเกียรติ ต้นดวงศ์วานิช. (2558). ผลของการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านด้วยบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ 2 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. สืบค้นจาก <http://www.indeed.kmitl.ac.th/journal/file/750.doc>
- รัตน์เรขา สุขสวัสดิ์. (2556). การศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกเสริมการอ่านแบบเนื้อเรื่องสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. สืบค้นจาก <http://www.ascs.ac.th/images/PDF/Ratreka.pdf>.
- วรวรรณ เพชรอุไร. (2556). ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้านในวิชาสมบัติทางกายภาพของยางและพอลิเมอร์ของนักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์. สืบค้นจาก http://www.engineer.mju.ac.th/government/20111119104834_engineer/Doc_25570702102508_802859.pdf.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2556). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพร ยูชัย. (2556). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน. สืบค้นจาก <http://www.ascs.ac.th/images/PDF/Siriporn.pdf>.
- ศูนย์บริหารจัดการหลักสูตรและวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. (2555). หลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2555). ม.ป.ท.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558). **แนวทางการจัดทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ที่เน้นสมรรถนะสาขาวิชาชีพ**. สืบค้นจาก <http://www.secondary11.go.th/2016/th/download/files/guidance10.pdf>.
- สุชาติ วัฒนชัย. (2558). **การออกแบบการจัดการเรียนการสอนและการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21**. สืบค้นจาก <http://www.slideshare.net/anuchalive/21-49899317>.
- สุภาพร สุตบนิต, สมบัติ ท้ายเรือคำ และบังอร กุมพล. (2557). **การเปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อการเรียนเจตคติต่อการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับทาง (Flipped Classroom) และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ**. สืบค้นจาก <https://edu.msu.ac.th/ncer/fullpaper/paper/N13.pdf>.
- สุรศักดิ์ ปาเฮ. (2556). **ห้องเรียนกลับทาง: ห้องเรียนมิติใหม่ในศตวรรษที่ 21**. สืบค้นจาก <http://www.mbuisc.ac.th/phd/academic/flipped%20classroom2.pdf>.
- อัมบาลี เจมะ และธนศ ปานรัตน์. (2557). **ห้องเรียนกลับทางเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน**. เอกสารประกอบการนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติ ด้านการศึกษาทั่วไป หัวข้อ “เปิดโลกกว้างทางปัญญาวิชาศึกษาทั่วไป” (หน้า 169). ในวันที่ 18 - 20 มิถุนายน 2557 ณ โรงแรมมิราเคิลแกรนด์ คอนเวนชั่น กรุงเทพฯ
- Clyde, F.H., and Nancy, A.S. (2015). **Case Studies and the Flipped Classroom**. Retrieved from http://sciencecases.lib.buffalo.edu/cs/pdfs/Cases_Flipped_Classroom.pdf.
- Jacob, L.B., and Matthew, A.V. (2013). **The Flipped Classroom: A Survey of the Research**. Retrieved from <http://www.studiesuccessho.nl/wpcontent/uploads/2014/04/flipped-classroom-artikel.pdf>.